

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δογούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *J. J. Avias* : Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΑΪΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— ὦ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀστείότης! εἶπεν ὁ κ. Σαγιάν. Μήπως ἔχετε σκοπὸν νὰ μᾶς πᾶρετε τὴν θέσιν αὐρίου.

— Ἄφρον εἶνε ἰνική μας ἡμέρα! εἶπεν ὁ Ἑλβετός.

— Σεῖς θὰ δώσετε μαθήματα εἰς τοὺς ἐπιλέκτους; σεῖς; .. ἀνέκραξεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τῶν συνοδευόντων τὸν κ. Σαγιάν.

— Μάλιστα!

— Ψεύδσαι! εἶπεν ἑτερός, τις ἀξιωματικὸς πλησιάζων ἐγγύτατα εἰς τὸν Ἑλβετόν.

Οὗτος ἡράκλειον ἔχων τὸ ἀνάστημα ἐξέτεινεν ἀπλῶς τὴν χεῖρα καὶ ἀπεμάκρυνε τὸν ἀξιωματικὸν εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὀργυιᾶς.

Πάραυτα τὰ ξίφη πάντα ἐξήστραψαν ἀκαριαίως ἐξελθόντα ἐκ τῶν θηκῶν καὶ οἱ ἑνδεκα μαχεται ἐτοποθετήθησαν ὅσῳ τὸ δυνατόν κάλλιον διὰ τὴν ἐπίθεσιν.

Ὁ Γεράρδος σφόδρα ἀμνηχανὼν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον προσπαθὼν εἰς μάτην ν' ἀποτρέψῃ τοὺς διαμαχομένους διὰ παντοίων παραινήσεων.

Ἄλλ' εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἑλβετῶν, οἵτινες ἐβλασφήμουν καὶ τῶν ἐπιλέκτων, οἵτινες ἐκραύγαζον: Ὅπισω! ..

Καὶ ἤδη τὰ ξίφη διεσταυροῦντο ὅτε κραυγαὶ ἠκούσθησαν καὶ βήματα δρομαῖα, ἐφάνη δὲ ὁ Ρυβαντέλ προσερχόμενος ἀσθμαίνων μετὰ εἰκοσάδος ἱππέων, οἵτινες ἀνέτρεψαν Ἑλβετοὺς καὶ ἐπιλέκτους ὅπως ἀπελευθερώσωσι τὸν ὑπολοχαγὸν τῶν, ὃν ἐνόμιζον κινδυνεύοντα.

Οἱ ἐπιλέκτοι διεμαρτυρήθησαν μεγαλοφῶως κατὰ τῆς προδοσίας.

Οἱ Ἑλβετοὶ ἐκραύγαζαν: Βέρνη! Βέρνη! Σμήνος δὲ Ἑλβετῶν καὶ ἐπιλέκτων προσδραχμὸν ἀνεζήτησε τοὺς ἱππεῖς, ἐπηκολούθησε δὲ μία τῶν συμπλοκῶν ἐκείνων,

καθ' ἃς πάντες διαγκνίζονται, ἀποτείνουσι τραχείας πρὸς ἀλλήλους ἀποστροφάς, κραυγάζουσι καὶ κτυπῶσι χωρὶς κανεῖς νὰ εἰξεύρῃ διατί.

Ἴδου τί εἶχε πράξει ὁ Ἰασπίνος. Συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν Ρυβαντέλ ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στρατηγείου τοῦ Λουβοά, τὸν ὠδήγησε μετὰ τῆς ἰσχυρᾶς ἀκολουθίας του πρὸς βοήθειαν τοῦ Γεράρδου... Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἤδη διαδοθῇ πανταχοῦ χάρις εἰς τὴν κακεντρέχειαν τοῦ Λουβοά ἢ εἰδησις περὶ τῆς νέας εὐνοίας τῆς δεικνυομένης πρὸς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν διὰ τῆς εἰς αὐτὸ ἀναθέσεως τῆς μελλούσης νὰ ἐνεργηθῇ τὴν ἐπαύριον ἐφόδον, θῆρ ἐπιτηδεῖας ριφθεῖς παροχῆς καὶ ἀσυνέτως

σπίνου μετέδωκε τὸ πῦρ ..

Ἀκόμη ἡ ρῆξις ἐξηκολοῦνται χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐξήγησις, ὅτε ὁ Λουβοά προσέδραμεν ἐπὶ τόπου. Τὸ ὄνομά του προφερόμενον παρὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὸν σωματοφυλάκων ἐπήνεγκεν ἐπὶ τῶν διαμαχομένων τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ ἐπιφέρουσι κάδοι πεπηγὸτος ὕδατος ριπτόμενοι ἐπὶ συμπλακέντων μολοσσῶν. Ὅλων ἡ ὀργὴ ἐπράυνθη καὶ εὐρύχωροι κενότητες ἐσηματίστησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρώην τόσῃ πυκνῆς ἐκείνης μάχης.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! .. τί συμβαίνει; ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά, ὅστις ἐγίνωσκε κάλλιον παντὸς ἄλλου τὰ διατρέχοντα.

Πάντες ἤρχισαν τότε νὰ λαλῶσι ταυτοχρόνως.

— Ξίφη γυμνὰ εἰς τὸ στρατόπεδον! ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός.

— Ἦθελαν νὰ φονεύσουν τὸν κύριον Λαβερνῆ, εἶπον οἱ ἱππεῖς.

— Ἦθελομεν νὰ ἐξηγηθῶμεν μὲ τὸν κύριον Λαβερνῆ, εἶπον ἐνταυτῷ οἱ ἐπιλέκτοι καὶ οἱ Ἑλβετοί.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβερνῆ ἐπανειλημμένως ἐπληξεν εὐχαρίστως τὸ οὖς τοῦ Λουβοά, ὅστις ἀνέκραξεν:

— Καλὰ, καλὰ! .. εἰς περιορισμὸν οἱ ἱππεῖς! .. εἰς περιορισμὸν οἱ Ἑλβετοί! .. εἰς περιορισμὸν οἱ ἐπιλέκτοι!

— Ἀλλά, κύριε .. εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Εἰς περιορισμὸν! ἐπανάλαβεν ὁ Λουβοά μετ' εὐχαρίστου δι' αὐτὸν ὀργῆς. Ὁ Ρυβαντέλ ἐπλησίασε τότε.

— Εἰς περιορισμὸν! εἶπε καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Λουβοά.

Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος διελύθη ψιθυρίζον καὶ ἐπιστρέφον εἰς τὰ διάφορα τοῦ στρατοπέδου σημεία.

— Δὲν πειράζει! εἶπεν εἰς τῶν ἐπιλέκτων μετὰ πικροῦ μειδιάματος, ἔχετε ἕνα πολὺ χρήσιμον παιδαγωγὸν καὶ σὰς συνιστῶ νὰ τὸν φυλάσσετε καλὰ.

— Ὡραῖος μπαινταγκωγκὸς! εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεράρδου καὶ ὁ Ἑλβετὸς ἠχηροῦ εἰρωνικοῦ γέλωτος.

— Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος παιδαγωγός, ὅστις προχθὲς ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα ὅτι εὐρίσκεισθε εἰς δυσάρεστον θέσιν ἐντὸς τοῦ ἔλους; εἶπεν ὁ κ. Σαγιάν ὡχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς πρὸς τὸν Γεράρδον φρίσσοντα ἐκ τῆς ὀδύνης.

Βεβαίως ἂν ὁ Ἰασπίνος εὐρίσκετο ἐκεῖ παρῶν, ὁ Γεράρδος θὰ τὸν ἐστραγγάλιζεν ἀνηλεῶς. Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος ἀββᾶς συνησθάνετο τὸ σφάλμα του, καίπερ χαίρων ὑπερμέτρως διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἔμενε παράμερα κεκρυμμένος, ὥς ὁ κύων, ὅστις ἀναμένει νὰ τυφθῇ.

Ὁ Λουβοά, ὅπως εἶνε εὐνόητον, δὲν ἠμέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας. Ἐδραμε πρὸς τὸν βασιλέα τεταραγμένον ἐκ διαφόρων εἰδήσεων. Ἡ ἄμαξα τῆς κυρίας Μαιντενὼν ἴστατο ἔξω ἐξευγμένη ὁ ἱπποκόμος τῆς τὴν ἀνέμενεν ὅπως τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς Ἀγιὸν Γισλανόν.

Τεταράγμένη ὅσῳ καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἡ μικρησία προσεπάθει ἐν τούτοις νὰ καταπραύνῃ αὐτόν, παριστῶσα μετὰ τῆς ἡπίου εὐσταθείας, τῆς συνήθους εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρας τὴν διάνοιαν καὶ τὸν χαρακτῆρα γυναῖκα, ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ἐπιλέκτων δὲν θὰ ἐπῆρχετο, ἂν δὲν προσεφέρετο πρὸς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν σπῆν τραχύτητα. Ἄν καὶ ἦτο δὲ λίαν περιέργος νὰ μάθῃ εἰδήσεις περὶ τῶν συμβάντων, ἐν τούτοις ἐπείγετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μονήν, διὰ νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν Λουβοά, οὗτινος ἐφοβεῖτο καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὰς ἐπιβουλὰς. Οὗτος ὅμως ἀπεναν-

τίας ἐφλέγετο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν βασιλέα ἐνώπιον τῆς μαρκησίας τὰ περὶ τῶν συμβασῶν ἀταξιῶν.

— Ἦτο καιρός! ἀνέκραξε σταθεὶς ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς πύλης τῆς ἐξόδου πρὸ τῆς ἀμάξης τῆς μαρκησίας, ἐτοίμης ἤδη ν' ἀπέλθῃ.

— Ἐφίλονεῖκουν αὐτοὶ οἱ θερμοκέφαλοι; ἤρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ, Μεγαλειότατε! ἐκτυπῶντο στὰ γερά!..

Ὁ βασιλεὺς συνωφρυνόθη.

— Αὐτὸ εἶνε σοδάρων, κύριε Λουβοά, εἶπεν. Νὰ κτυπηθοῦν!.. παρὰ τὰς διαταγὰς μου!.. Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ ἔνοχοι;

— Ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, Μεγαλειότατε.

— Ἰδιαιτέρως ὁμως;

Ὁ Λουβοά προσεποιήθη ὅτι ἀνησύχει καὶ παρετήρησε τὴν μαρκησίαν, συστρέφων μεταξὺ τῶν χειρῶν τὸν πῖλόν του, ὡς μαθητὴς ἐν ἀμνηχανίᾳ.

— Τέλος πάντων, διηγηθήτε μας τί συνέβη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἡ ἔρις ἦτο μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων καὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ, ἐδυνώθη δὲ ἔνεκα τῆς ἀναμιξεως τῶν Ἑλβετῶν, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά.

— Ποῖοι ἦσαν οἱ ἐπιτεθέντες;

— ὦ, Μεγαλειότατε, νομίζω ὅτι ἦσαν οἱ ἐπίλεκτοι· τόσῳ προσεβλήθησαν ἀπὸ τὰς σκληρὰς ἐπιπληξεις, ὥς ἀπηθύβεν εἰς αὐτοὺς ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὥστε ἐγένοντο ἑξαλλοὶ ὅτε ἤκουον.

Εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα πρὸς τὸν κύριον Λαβερνή, ὅτε προσεφέρθη νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ αὐριοὶν διὰ τὴν ἔφοδον.

— Ἐδῶ εἵμεθα πάλιν! εἶπε καθ' ἐαυτήν, θωρακίζομένη διὰ θάρρους ἡ κυρία Μαιντεῶν.

— Οἱ ἐπίλεκτοι εἶνε δικαιολογημένοι, εἶπεν ὑψηλοφῶνως, καὶ δὲν ἦτο γενναίω φροσύνη ν' ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ἡττημένους ἢ πιθανότης τοῦ νὰ ἱκανοποιηθῶσιν.

— Κυρία, δὲν τὸ λέγετε βέβαια δι' ἐμὲ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά ἀπλήστως ἐπιθυμῶν ν' ἀρχίσῃ νὰ δάκνῃ· θὰ εἴχετε πολὺ ἄδικον. Ἄν ὑπεσχέθην εἰς τὸν κύριον Λαβερνή νὰ συστήσω τὴν αἵτησίν του εἰς τὸν βασιλέα, δὲν τὸ ἔπραττον, διότι θεώρουν αὐτὴν δικαίαν. ὦ, ὅχι! τὸ θεωρῶ καὶ ἐγὼ ἥττον γενναίω φρον τὸ νὰ δεικνύῃ τις ζῆλον ἐπὶ βλάβῃ τῶν συστρατιωτῶν του. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνή, κ' ἐγὼ δὲν εἰδεύρω τί νὰ πράξω. Ὁ κύριος Λαβερνή ταράττει ὅλας τὰς ἑξεις μου καὶ παραβιάζει ὅλα μου τὰ παρχγέλαμα. Φείδομαι τοῦ κυρίου Λαβερνή περισσότερον παρὰ ἂν ἦτο πρίγκηψ ἢ στρατάρχης τῆς Γαλλίας. Μὴ παραπονεῖσθε λοιπόν, κυρία, ἀφοῦ τόσα ὑποφέρω διὰ νὰ μὴ σὰς δυσαρρεστήσω, ἐναντιούμενος εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ προστατευομένου σας.

— Τοῦ προστατευομένου μου! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία μετὰ βλέμματος ὀργίλου.

Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἴπῃτε.

Καὶ ἡ καρδιά τῆς ἔπαλλε βιαίως εἰς τὸ στήθος τῆς.

— Ἐπικαλοῦμαι τὴν κρίσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἶπεν ὁ Λουβοά πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ χαριέντος μειδιάματος. Ὁ κύριος Λαβερνή καταδικάζεται εἰς θάνατον, καὶ ἦτο δικαιοσύνη ἡ καταδίκη του, αἰφνιδίως δὲ μανθάνω ὅτι τοῦ ἐδόθη χάρις· ἤθελα νὰ καθαρίσω τὸν στρατόν—μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, διὰ τὴν ἔκφρασιν—καὶ νὰ τὸν ἀποβάλω, καὶ ἀπεινκντίας διορίζεται ὑπολοχαγὸς εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν. Προχθὲς τὸν ἀποστέλλω εἰς τὸν ἀνεμόμυλον τῆς Ἰών, ὅπου δοξάζεται· μαντεύω ὅλην τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἡ λαμπρὰ αὐτὴ συμπλοκὴ προξενεῖ εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀφοῦ αὐτὴ ἐτίμησε τὸν κύριον Λαβερνή διὰ προσκλήσεως εἰς διασκέδασιν πρωτοφανή. . . ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου, μὲ τὰς μοναχάς. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν συμβαίνει αἰφνιδίως ἐπιθεσις· νέα εὐκαιρία παρουσιάζεται· νομίζω ὅτι θὰ φανῶ καὶ πάλιν εὐχάριστος εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, εὐνοῶν τὸν προστατευομένον τῆς καὶ ἀναθέτων εἰς αὐτὸν καὶ δευτέραν ἐντολήν, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἔνδοξον τῆς πρώτης. . .

Ἡ μαρκησία ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε, κυρία, ἡ προσβολὴ εἰς τὸ ἔλος ἦτο ὠραία ἐπιχείρησις διὰ πάντα γινώσκοντα νὰ προσενεχθῇ.

Ἐξεύρετε ὅτι εἴχομεν νὰ κάμω— ὅλλους διαμαρτυρομένους, ἀπονοήτως—μὴ προσθοφυλακὴν τοῦ πρίγκηπος. Ὁράνζης, οἵτινες ἐσκόπουν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ Μόνς, καὶ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε ν' ἀναχαιτίσωμεν παντὶ σθένει; Ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ἔχει ὑποστηρίξιν εἰς τὴν αὐλὴν ὁ κύριος Λαβερνή, ἐκλέγει ὁ ἴδιος τὰς περιστάσεις ὅπως διακριθῇ. Ὁ βασιλεὺς πολὺ μ' ἐκακομεταχειρίσθη εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

Ἄς γείνη τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως· ἄς μὴ κάμωμεν πλέον περὶ τούτου λόγον. Ἀπεφάσισα τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πράξω τι ἐνδεχόμενον νὰ δυσαρρεστήσῃ τὸν κύριον Λαβερνή, διὰ νὰ μὴ γείνω πρόξενος νὰ συννεφωθῇ τὸ ὠραιότερον μέτωπον τοῦ κόσμου. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν πρὸ μικροῦ μὲ ὅλην τὴν κατάφωρον ἀδικίαν, ἐπέμενα νὰ εὐνοῶ ἀκόμη τὸν κύριον Λαβερνή, ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀτυχῶν ἐπιλέκτων. Ἦλπιζον ὅτι θὰ εὐηρέστουν τὴν κυρίαν μαρκησίαν, Μεγαλειότατε, εὐδοκήσατε νὰ κρίνητε Ὑμεῖς ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας μαρκησίας διαφορᾶς· δεικνύω ἀρκετὴν προθυμίαν ὅπως τὴν εὐχαριστήσω; εἶνε δίκαιον νὰ κατηγορῇ τὴν καλὴν μου θέλησιν, ἥτις, χάριν αὐτῆς, θυσιάζει τὰ πάντα καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον μου καὶ τὰς πεποιθήσεις μου;

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δεικνύετε πρὸς τὴν κυρίαν αἰσθήματα μεγάλης ἀφροσύσεως, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ λεπτοτάτης εἰρωνείας, ἣν ὁ Λουβοά ἐν τούτοις ἐννόησε κάλλιστα. Ἀλλ' ὁμως καὶ ἡ μαρκησία εἰ-

νε ὀρθόφρων καὶ δὲν προστατεύει κανένα παρὰ τὰ ἔθιμα καὶ τοὺς νόμους. Τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.

— ὦ, Μεγαλειότατε, δὲν τὸ ἀπέδειξα πάντοτε; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία Μαιντεῶν· ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ προστατεύω μόνον τοὺς καλοὺς καὶ πιστοὺς θεράποντας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀλλ' ἐξ ὧν τούτων, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς, δὲν ἐξάγεται ποσὼς ποῖος ἦτο ὁ ὑποκινητὴς τῶν γενομένων τὴν ἐσπέραν ταύτην ταραχῶν.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ὁ πρῶτος καὶ κύριος ὑποκινητὴς. . .

— πρέπει νὰ τὸν ὀνομάσω, ἀφοῦ ἡ κυρία μαρκησία συγκατατίθεται— ὁ πρῶτος ἔνοχος εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ φιλοδόξος ἔκλεινος, ὁ ὑπὸ ἀδικαιολογήτου ζήλου φλεγόμενος καὶ ζητήσας ν' ἀντικαταστήσῃ τοὺς ἐπιλέκτους.

— Ἄν πραγματικῶς τὸ ἐζήτησεν, εἶπεν ἡ μαρκησία, εἶνε ἔνοχος· ἀλλὰ τὸ ἐζήτησεν;

— Ὁ κύριος Ρυθαντέλ μοῦ τὸ εἶπεν, εἶπεν ὁ Λουβοά ἀναισχύντως.

— Ἀλλ' οἱ ἐπίλεκτοι ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ, βεβαίως ἔκαμον ἄσχημα.

— Καὶ οἱ Ἑλβετοί; . .

— Οἱ Ἑλβετοὶ τὰ ἔβαλαν μὲ ὅλον τὸν κόσμον· εἶνε χονδροκέφαλοι καὶ ἀδιόρθωτοι· τοὺς γνωρίζετε, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασεν· εἶτα ἀπήντησε σοδάρως:

— Πρέπει νὰ τιμωρηθῶσιν ὅλοι, Λουβοά.

— Μεγαλειότατε, ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ τὸ πράξω ἤδη. Ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην παρὰ τῆς κυρίας μαρκησίας.

— Συγγνώμην, διατί; εἶπεν αὐτὴ ἀγερώχως.

— Διότι, τιμωρήσας ὅλους ὁμοῦ, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά προσποιούμενος ὅτι ἐτραυλίξεν, ἐδέησε νὰ τιμωρῇ καὶ τὸν κύριον Λαβερνή.

— Αἱ! καὶ λοιπόν;

— Καὶ εἶνε ὑπὸ περιορισμόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά μετὰ τοῦ ἀμνηχανοῦ ἥθους ἐνόχου, ὁμολογοῦντος τὸ μέγα σφάλμα του.

Ἡ μαρκησία ἐμείνετο, διότι ἦτο ἡ ναγκασμένη ν' ἀνέχεται τόσην ὑποκρισίαν καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ.

— Ὑπὸ περιορισμόν, εἶπε, διότι ἐγένετο πρόξενος τοιαύτης ἔριδος εἰς τὸν στρατόν; Εὐρίσκω πολὺ ἥπιαν τὴν τιμωρίαν, κύριε, σὰς παρκακλῶ δὲ ὁσάκις συλλαμβάνετε τοὺς προστατευομένους μου ἀμαρτάνοντας νὰ τοὺς τιμωρῇτε αὐστηρότερον. Νὰ ἔχετε περισσότεραν φαντασίαν, ἀφοῦ ἐπιθυμῇτε τόσῳ πολὺ νὰ μοῦ προξενῇτε εὐχαρίστησιν. . .

— Ἐπωφελοῦμαι λοιπόν τῆς Ὑμετέρας ἀδείας, κυρία, εἶπε διακοπῶν αὐτὴν ὁ Λουβοά. ὦ! ἡεῦρω καλῶς τὴν μέθοδον τοῦ τιμωρεῖν, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἐφαρμόσω ἐξ ἐπιφυλάξεως. . .

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἡεῦρω καὶ τὴν ἐφαρ-

μόζω ἐγώ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Δὲν ἀναθέτω εἰς τὸ ἐλαφρόν ἱππικόν, ὅπως ἐσκόπευον, τὴν ἔφοδον τῆς αὐρίον. Δὲν τὴν ἀναθέτω ἐπίσης εἰς τοὺς Ἑλβετοὺς. Δὲν τὴν ἀναθέτω ἐξ ὀλοκλήρου οὔτε εἰς τοὺς ἐπιλέκτους. Οἱ ἐπιλέκτοι θὰ μετὰσχωσιν αὐτῆς, ἔστω δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀτιμάσω· ἀλλ' ὡς στήριγμα αὐτῶν θὰ τοποθετήσω τοὺς σωματοφύλακας μου· αὐτοὶ εἶνε ἀνδρες, οἵτινες δὲν ὑποχωροῦν. Λουβοά, ἃς ληφθῶν ἐβδομήκοντα πέντε σωματοφύλακες ἐξ ἐκάστου λόχου καὶ ἃς τοποθετηθῶσιν οὕτως, ὥστε νὰ ὑποστηρίζωσι τοὺς ἐπιλέκτους, ἐὰν καὶ πάλιν δειλιάσωσιν.

— Μεγαλειότατε, εἰμεθα σύμφωνοι... Καὶ ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν τοῦ κυρίου Λαβερνή;

Ὁ βασιλεὺς προσέβλεψε δειλῶς τὴν μαρκησίαν.

— Νὰ τὸν διπλασιάσετε, εἶπεν.

— Ὁ πολὺ ἀγαπῶν, αὐστηρῶς παιδεύει, κυρία, ἐψιθύρισεν ὁ Λουβοά, καὶ προσέφερε πρὸς τὴν μαρκησίαν τὴν χεῖρά του, ὅπως τὴν ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς ἀμάξης!

Αἱ δύο χεῖρες τῶν ἔψχυσαν ἀλλήλας, ὡς δύο παγεροὶ ὄφεις περιπλεκόμενοι.

— Καὶ ἂν δὲν κερδήσω ἄλλο τι εἰμὴ τὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ κατασυντρίψω τὸν Λαβερνή, ἡ νίκη μου θὰ εἶνε μεγάλη! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοά, ἀλλὰ πόσον πρέπει νὰ ἐνδιχέρεται ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀφοῦ δὲν τολμᾷ πλέον νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ! «ὦ! κύρ Δεβώτ!.. σὲ ἄφησα νὰ κλέψῃς ἐν ἐκατομμύριον, διὰ νὰ σὲ πληρώσω διὰ τὰς ἀναξυρίδας τοῦ ἀρχιεπισκόπου» φέρε μου τώρα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου σ' ἔστειλα τὸ μυστικὸν τῆς μαρκησίας καὶ σὲ κάμνω τामीαν τοῦ Κράτους!

MI'

ΜΕΛΑΝΑ ΝΕΦΗ

Ὁ Γεράρδος διήλθε τὴν νύκτα γράφων καὶ ὄνειροπολῶν. Ἐγράφε πρὸς τὸν Βελαιρ ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν τόσῃ φιλόστοργον φιλίαν του καὶ ὅπως τὸν συγχαρῇ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν του. «Ἡ φιλία αὕτη ἦν ἐκ συμπτώσεως συνδεδεσάμεν, ἔγραφεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν μουσικόν, κατέλαβεν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ταιαύτην θέσιν ἐν τῇ ζωῇ μου, τόσον ἐπαισθητῶς ἐγγίζει ὅλας τὰς ἵνας τῆς καρδίας μου, ὥστε τὴν συγχέω μὲ πάσας τὰς ἀναμνήσεις τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἔρωτός μου. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐγνώριζα τὴν Ἀντωνιέτταν ἂνευ σοῦ καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐγνώριζα σὲ ἂνευ ἐκείνης» ἴσως ζηλοτυπεῖς σὺ διὰ τὴν τρυφερὰν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι πρὸς τὴν νεάνίδα ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη θὰ ἐζηλοτύπει πολὺ περισσότερον, πιστεύω, ἂν ἐγνώριζε τὴν στοργήν, ἣν τρέφω πρὸς σέ.

Ἐν τούτοις, φίλε μου, ἴσως αὐρίον μέλλει νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός· μεγάλη τιμὴ ἀνετέθη, τιμὴ θανάσιμος. Ὡρίσθην

νὰ κυριεύσω ἐν ὀχύρωμα, εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ ὁποίου ἀπέτυχον οἱ ἄνδρες οἱ ἐπίλεκτοι. Ἐν ἄλλοις λόγοις μέλλει ν' ἀποθάνω, ἐκτὸς ἐὰν μὲ βοηθήσῃ ἡ καλὴ τύχη, ἡ τόσῃ σπκνίως ἐπιστάσα κατὰ τὴν ἡλιθεράν ζωὴν μου.

Ἐν τούτοις θὰ ἤκουσες ἴσως νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς θαυμαστῆς ἐννοίας ἣν ἡ Εἰμαρμένη ἠδύοκῃσε νὰ μοὶ ἐπιδαφίλευσῃ ἐν διάστημάτι ὀλίγων ἡμερῶν. Πᾶς ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δικαιοῦται νὰ λάχῃ καλοῦ ἅμα καὶ κακοῦ κλήρου. Δι' ἐμὲ ὅμως τὰ ρόδα πάντα τῆς τύχης ἔπεσον διὰ μιᾶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Σωθεῖς ἐκ τοῦ θανάτου, προδιδασθεῖς εἰς ἐξαίρετον βαθμόν, ἔτυχον τῆς προστασίας τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἥτις μὲ ἠνύνησε χάριν τῆς μνήμης τῆς μητρός μου· ἔπειτα μετέσχον μιᾶς μάχης ὅπου ἠδουκίμησα, ἔπειτα διήλθον μίαν λαμπρὰν ἐσπερίδα, καθ' ἣν τὰ χεῖρά μου ἠδυνήθησαν νὰ ψαύσωσι τὸ μέτωπον τῆς Ἀντωνιέττας. Ὅλα τὰ ρόδα διὰ μιᾶς, σοῦ λέγω, Βελαιρ! ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι αὐτὰ παρήλθον καὶ ἐπέστη νῦν ὁ κληρὸς τῆς κυπαρίσσου!

Καὶ τώρα, φίλε μου, εὐρίσκειται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκόμην καὶ ἐν Βαλενσιέννῃ, ὅτε σοῦ συνίστων τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἄν φρονεῖθῃ αὐρίον, ἀνάγκησε ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰασπίνον τὴν ἐπιστολήν, ἣν τότε σοῦ ἔγραψον, διότι δύναται καὶ πάλιν αὕτη νὰ χρησιμεύσῃ. Κατὰ τὰ λοιπὰ, εἰμαι ἰσχυρὸς καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου γαλήνιον καὶ φαιδρόν. Θ' ἀποθάνω ἐνδόξως καὶ ὠφελίμως, ὡς ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου, ὡς στρατιώτης. Θὰ μ' ἐρωτήσῃς ἴσως διατί αὕτη ἡ προκατάληψις, αὕτη ἡ πρόγνωσις περὶ τοῦ θανάτου μου· ἡ αἰσιοδοξία καὶ εὐελπίς φιλοσοφία σου, ἡ φιλόστοργος φιλία σου θὰ μοὶ παρατηρήσῃ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάλλον πυκνῆς χαλᾶζης τῶν σφαίρων ὑπάρχει κενὸς χώρος ἀρκείτως διὰ τὰ στήθη, ἅτινα ὁ Θεὸς θέλει νὰ προστατεύσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ σῶα. Σοὶ ἀπαντῶ πλὴν ἐγὼ ὅτι ἐνίοτε δὲν αἰσθάνομαι πλέον τὸν Θεὸν πέριξ μου καὶ ἐκκλίνω τὸν ἀνωφελῆ κατὰ τοῦ κακοῦ μου δαίμονος ἀγῶνα.

Εὐκόλως δύνασαι ν' ἀντικρούσῃς τοὺς λόγους μου σὺ ὁ εὐδαίμων. ἀνσφῶν μοι πόσα σὺ ὑπέφερες πρὶν ἡ τύχη καὶ ὁ ἔρωας σὲ ἀνταμειψῶσιν. Θὰ μοῦ εἴπῃς ὅτι ἐὰν ἐπιζήσω καὶ ἐπιστρέψω νικητὴς ἐκ τῆς ἐφόδου τῆς αὐρίον, δύναμαι νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν χεῖρα τῆς Ἀντωνιέττας καὶ ὅτι θὰ βυθισθῇ διὰ παντός εἰς τὸ ἔρεβος ὁ βασανίζων με ἀκαταπόνητος δαίμων. Ἀλλ' οἱ οἰωνοὶ εἶνε δυσάρεστοι. Τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν σοὶ γράφω, ρίπτω τὸ βλέμμα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν βλέπω ζοφερόν καὶ ἀναστρόν, ὁ δὲ κύων μου κεκλιμένος ἀντικρὺ μου μὲ παρατηρεῖ μὲ βλέμμα σοδαρὸν καὶ λάμπον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπανιδῇ πλέον καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἤθελε νὰ μὲ ἰδῇ ἀκόμη ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον.

Οὕτως ὁ Γεράρδος ἐξέφραζε τὰ πένθημα αὐτοῦ προαισθήματα. Εἰς ἄνθρωπον τόσον ἀδιαφιλονεικῶς ἄνδρεϊον ἡ τύση ἀ-

ποθάρρυνσις ἦτο σημεῖον φανερόν μεγάλης κοπώσεως.

Ἐνίοτε τὰ νέφη τὰ βαρύνοντα τὴν ὑπαρξίν μας εἶνε τόσῳ μελανὰ καὶ τόσῳ πυκνὰ, ὥστε κύπτομεν τὴν κεφαλὴν καὶ κλινόμεν τὰ γόνατα ὑπὸ τὴν λυπηρὰν αὐτῶν ἐπίδρασιν. Ὁ Γεράρδος ὑπέβαιεν εἰς τὸν φυσικὸν τοῦτον νόμον. Προησθάνετο τὴν συμφορὰν ἐπερχομένην καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν πικρίαν.

Ὁ Ἰασπίνος ἐκρύπτετο καὶ ἐσίγα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς συμβάσεως κατὰ τὴν προτεραίαν. Ἐπιπληχθεὶς τραχέως, συναισθάνόμενος ὅτι κακῶς ἔπραξε καὶ ὅτι ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ εἶνε δυσικανοποίητος, δὲν ἐτόλμα οὔτε κἂν νὰ χαρῇ, διότι εἶχε σώσει τὴν ζωὴν τοῦ Γεράρδου προσκαλέσας εἰς βοήθειάν του τοὺς ἱππεῖς. Ὁ Ἰασπίνος, ὅπως ὅλοι οἱ ἐλαφροὶ χαρὰ κτήρες, δυσανασχετεῖ κατὰ τῆς πρώτης ἀφορμῆς τοῦ λυπηροῦ συμβάντος καὶ κατατράπητο τὸν πόλεμον, τὰ ζῆφν, τὰ ὀχυρώματα, τὴν Αὐλὴν, ὅπου ζῇ τις πάντοτε εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅτε μὲν αἰρόμενος μέχρις οὐρανοῦ, ὅτε δὲ βυθιζόμενος εἰς τὰ τέταρα.

Ἐντοσούτῳ καὶ αὐτὸς ἔμεινεν αὐπνος ὅπως ὁ Γεράρδος. Ἐπετῆρει μακρόθεν τὴν σκηνὴν τοῦ μαθητοῦ του φωτιζομένην, ἐβλεπε τὴν σκιάν του διαγραφομένην εἰς τὸ ὕψος τῆς σκηνῆς καὶ συνεπέραινεν ἐκ τούτου τὴν αὐπνίαν του· ἡ ἡὼς εὔρε τὸν ἀββᾶν ὄρθιον βηματίζοντα ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς του, βήχοντα ὡς νὰ ἦτο σφοδρῶς κρυολογημένος, ὅπως ἐπισύρη τὴν προσοχήν τοῦ Γεράρδου, χωρὶς ὅμως αὐτὸς νὰ προβῇ εἰς συμβιβαστικὸν τι διαβήμα. Ὁ Ἰασπίνος εἶχε πολλὴν ἀξιοπρέπειαν.

Τὴν βῆχά του παρετήρησεν ὁ κύων Ἀμούρ, ὅστις ἐπίσης εὐρίσκετο πρὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς τοῦ Γεράρδου, ἀλλ' ἂνευ τινὸς ἀσχολίας, ἀπήντησε δὲ δι' εὐγενοῦς ὑλακῆς καὶ μετέβη νὰ χαιρετίσῃ τὸν Ἰασπίνον, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τῆς δροσερᾶς γλῶσς ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ ζώου, μὴ δυνάμενος νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ κυρίου του.

— Ἀ! νὰ ὁποῦ ἡλθες λοιπόν!... τῷ ἔλεγεν· ἡλθες λοιπόν, ἀχάριστε!.. Δὲν αἰσθάνεσαι ποσῶς στοργὴν πρὸς τοὺς φίλους σου, Ἀμούρ!.. Δὲν φέρεσαι πρὸς ἐμὲ ὅπως πρέπει, Ἀμούρ... Ἐγὼ εἰμαι ὁ γέρον Ἰασπίνος, ὅπου σ' ἔθρεψε, σὲ ἀνέθρεψε, σὲ ἀγαπᾷ... ὁ ὁποῖος εἰς κάθε τι πάντοτε ὀδηγεῖται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πρὸς σέ, μικρὲ ἀχάριστε!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἰασπίνος συνεκινεῖτο, ἐνῷ ἔλεγε τὰς λέξεις ταύτας ὑψηλοφώνως ἐπίτηδες διὰ ν' ἀκουσθῶσιν εἰς τὴν πλησιόχωρον σκηνήν. Ὁ κύων θωπευόμενος καὶ ὡσεὶ μνηग्νητισθεὶς ἀπὸ τὸν μελαγχολικὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐκείνης συνεκινήθη ἐπίσης καὶ ἐκφῶν στονάχας ὀξείας ἔλειχε μετὰ παραφορὰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τοῦ ἀββᾶ. Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ὁ Ἰασπίνος προσε-

δόκα. Ὁ Γεράρδος ὡχρὸς ἐκ τῆς ἀϋπνίας, ἐνδεδυμένος δὲ καὶ πᾶνοπλος, ἐξήλθε καὶ παρητήρησε τὰς διαχύσεις τῶν δύο ἐκείνων φίλων.

— Καλημέρα Ἰασπίνε, τῷ εἶπε μετὰ πραότητος.

Ὁ Ἰασπίνος προσεποιήθη ὅτι ἐξεπλήτετο διὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον, ὥς νὰ μὴ τὸν ἐπερίμενεν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ οὔτινες ἤθελον νὰ φαίνωνται τεθλιμμένοι, δυσηρεστημένοι, διεστάλησαν βαθυμῆδον καὶ ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. Ὁ Γεράρδος ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐρρίφθη εἰς αὐτάς, καταπνίγων τοὺς λυγμούς του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἐψιθύρισε· ἡσθάνομην πολλὴν ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ πράγματος.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, καλέ μου Ἰασπίνε, παλαιά μου φίλε, εἶπεν ὁ Γεράρδος συγκεκινημένος, δὲν πρέπει νὰ μνησικαχῆς διὰ τὴν ζωηρότητά μου. Εἰξεύρεις ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ γείνω καὶ ἐγὼ κακὸς ἡναγκασμένος νὰ παλαιῶ ἐναντίον ὄλων αὐτῶν τῶν κακῶν. . . Ἀλλ' ἤδη ἐξημέρωσεν ἄς μάθωμεν τὰς εἰδήσεις. Δὲν ἤκουσες νὰ γίνεταί λόγος διὰ τίποτε;

— Ὅχι.

— Θαυμάζω πῶς ἀκόμη δὲν ἔλαβας διαταγὰς διὰ τὴν ἔφοδον. Ἴδου ὅπου ἐξυπνοῦν τώρα οἱ ἄνδρες τοῦ λόχου μου. Θὰ τοὺς ἔχουν ἀφήσει ἐπιτήδες νὰ κοιμηθοῦν πολὺ διὰ νὰ εἶνε ἀκμαῖοι. Κάμε μου τὴν χάριν, πήγαινε εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ καὶ ἐρώτησέ τον τί σημαίνει αὐτός ὁ γελοῖος περιορισμός, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Λουβοᾶ ὑπέβαλε χθὲς ὅλον τὸν κόσμον ἀδιακρίτως. Νὰ θέσῃ τούτους ἄνδρας εἰς περιορισμὸν, θὰ εἰπῇ νὰ μὴ θέσῃ κανένα. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθω, πρὶν μάθω τί πρέπει νὰ πράξω. Ὁ Λουβοᾶ εἶνε ἱκανὸς νὰ μοῦ κάμῃ καμμίαν ἱστορίαν. Πήγαινε, σοῦ λέγω εἰς τὸν Ρυβαντέλ καὶ φέρε μου τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ στραταρχεῖον.

— Πηγαίνω, ἔλα, Ἀμούρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος φαιδρός. Ἐν τούτοις ἐπιτρέψέ μου νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλὴν, Γεράρδε. Ἐσο γενναῖος καὶ σήμερον δὲν ἡμπορεῖς καὶ σὺ ὁ ἴδιος ν' ἀντισταθῇς εἰς τὴν φυσικὴν ταύτην ροπὴν, ἀλλὰ καὶ φύλαττε τὴν ζωὴν σου. Προφυλάττου ἀπὸ τὰ δρέπανα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι οἱ ἀχρεῖτοι σὲ ἐπιτίθενται, ὥς νὰ ἦτο σωστὸν νὰ ἐκλαμβάνουν τοὺς εὐπατρίδας ὡς στᾶχεις!

— Ναί, φίλε μου, ναί.

— Ἐπειτα, ὅταν θὰ ἐπανέλθῃς νικητῆς . . . διότι θὰ ἐπανέλθῃς, σοῦ τὸ προλέγω. . .

Ὁ Γεράρδος ἐμειδίασε θλιβερώς.

— Ὡ! σοῦ τὸ προλέγω! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος· δὲν θ' ἀποθάνῃς σήμερον, τὸ γνωρίζω.

— Τὸ γνωρίζεις, προφήτα;

— Ὁ Θεὸς μοῦ τὸ εἶπεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος. Λοιπὸν, ὅταν ἐπανέλθῃς, ἀ-

φησε τὰς μονομαχίας, διότι κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ αὐτάς.

— Πήγαινε, Ἰασπίνε, εἰς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, διότι βαρύνομαι νὰ μένω ἐδῶ χωρὶς νὰ γνωρίζω τί συμβαίνει.

— Ἀλλὰ, ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς, τὸν βλέπω ὅπου ἔρχεται ἐδῶ ἔφιππος! βέβαια, εἶνε ὁ κύριος Ρυβαντέλ μὲ πολλοὺς ἱππεῖς.

— Ναί, ναί! . . . Καὶ ἀφ' οὗ ὁ στρατηγὸς εἶνε ἔξω, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον περιορισμός καὶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐμπρός, Ἰασπίνε! ἔμπρός, Ἀμούρ! εἰμεθα ἐλεύθεροι.

Καὶ ὁ Γεράρδος προῦχώρησεν, ἐνῶ ὁ Ἀμούρ ἐπὶ ἡδὴ μέχρι τῶν ὤμων του, οὗς ἐθώπευε διὰ τῶν ποδῶν, ὁ δὲ Ἰασπίνος τριβὼν τὰς χεῖρας ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κυφίως ὅτι ὑπῆρχον ἀκόμη ἐλπίδες, ἀφ' οὗ ἡ μαρκησία ἐξηνάγκαζε τὸν Λουβοᾶ ν' ἀρῇ τὸν περιορισμὸν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπορεύθησαν μακράν, διότι ὁ στρατηγὸς τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ ἔνευσεν αὐτοῖς διὰ τῆς χειρὸς νὰ μὴ προχωρήσωσιν ἐπὶ πλέον· ὁ Γεράρδος ἐσταμάτησεν ἔκπληκτος. Ὁ Ρυβαντέλ ἀφίππευσε, παρ' ἐδῶκε τὸν ἵππον του πρὸς τοὺς ἱππεῖς, οὔτινες ἔστησαν ἀναμένοντες αὐτὸν καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν Λαθερνῇ μὲ ἥθος ἐμφαίνον ὅτι ἦτο κομιστὴς σοβαρῶν εἰδήσεων.

— Τί τρέχει, στρατηγέ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος· φαίνεσαι συγκεκινημένος.

— Μὴ ἐξέλθῃς! μὴ ἐξέλθῃς! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Διατί;

— Διότι εἶσαι ὑπὸ περιορισμὸν, διάβωλε!

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἐπίσης εἴσθε ὑπὸ περιορισμὸν, στρατηγέ!

— Ἐγὼ ἀπηλλάχθην.

— Καὶ οἱ Ἑλβετοί;

— Ἀπηλλάχθησαν.

— Καὶ οἱ ἐπίλεκτοι; καὶ ὁ κύριος Σαγιάν;

— Ἀπηλλάχθησαν.

— Μόνος λοιπὸν ἐγὼ ἐτιμωρήθην;

— Ναί. Ὡ! εἶνε ἱστορία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται πάρα πολὺ λόγος. Φαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶνε ὠργισμένος.

— Ὁργισμένος, διατί;

— Σὲ κατηγοροῦν ὅτι ἐραδιοῦργησες διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἔφοδον.

— Δὲν εἶνε ἀληθές· τὸ γνωρίζετε καλὰ.

— Τὸ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον· ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ λέγουν.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ τὸ διαψεύσετε.

— Τὸ διέψευσα σήμερον τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ κυρίου Λουβοᾶ καὶ ἐπὶ παρούσῃ εἴκοσι ἀξιωματικῶν.

— Τί ἀπήντησεν;

— Ὅτι ἦτο γνωστὴ ἡ πρὸς σὲ στοργή μου· ὅτι προσεπάθουν νὰ παραστήσω ἐλαφρότερα τὰ σφάλματά σου, ἀλλ' ὅτι κανένα δὲν ἐξηπάτα ἡ γενναιοφροσύνη μου, διότι πάντες ἐγίνωσκον τὴν φιλοδοξίαν σου καὶ τὸν ἀκοινώνητον χαρακτήρα σου. . . Ἠθέλησα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα· ἐπέμεινα, ἔκαμα θόρυβον, πλὴν αὐτὸς μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ὁ Γεράρδος ἔφερε τὴν μίαν τῶν χειρῶν εἰς τὸ μέτωπον, ὥς νὰ ἤθελε ν' ἀποδιώξῃ τὰ βασανίζοντα αὐτὸν φρικώδη ὄνειρα.

— Μὰ λοιπὸν. . . εἶπε βραδέως, αὐτὸς ὁ Λουβοᾶ εἶνε ὁ πλέον ἀπεχθὴς ἀλιτῆριος ἐξ ὧν γνωρίζω.

— Δὲν εἶνε ἀλιτῆριος, εἶνε ἐχθρός. Ἄν σὲ ἡγάπα, θὰ ἔκαμνε ν' ἀποθάνωσιν ἑκατὸν χιλιάδες ἄνδρες, ὅπως σὲ ὠφελήσῃ· ἐπειδὴ ὅμως σὲ μισεῖ, δὲν τοῦ στοιχίζει τίποτε νὰ θυσιάσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἄνδρας ὅπως σὲ καταστρέψῃ.

— Ὡ! αὐτὴ ἡ περὶ ραδιοῦργίας κατηγορία ἐναντίον μου εἶνε ἀχρευστάτη κακοῦθεια.

— Καὶ ἂν ἦτο αὐτὸ μόνον! ἐψιθύρισε ὁ στρατηγός.

— Εἶνε λοιπὸν καὶ ἄλλο;

— Ναί· καὶ ἐν πρώτοις τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν σήμερον δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἔφοδον· θὰ τὴν ἐπιχειρήσουν ἐκ νέου οἱ ἐπίλεκτοι, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων.

— Αὐτό, ἔστω, εἶνε δίκαιον· ἀλλ' ἡμεῖς τί θὰ κάμωμεν;

— Τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν θὰ εἶνε ἑτοιμον διὰ τὴν ἐνδεχομένην περίπτωσιν τῆς γενικῆς προσβολῆς· ὁ κύριος Βωμπὰν βεβαιοῖ ὅτι ἐὰν κυριευθῇ τὸ πρῶτον ὁχύρωμα, ταύτοχρόνως θὰ δυνηθῶμεν νὰ προχωρήσωμεν πέραν τοῦ προβόλου, μέχρι τοῦ προμαχώνος. Τότε δὲ ὅλα τὰ σώματα πρέπει νὰ ἐφορμήσουν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν δὲν ἔχει τιμητικὴν θέσιν.

— Στρατηγέ, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, εἴτε εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, εἴτε εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν, εἴτε εἰς τὴν ἔφοδον, εἴτε ὅπουδήποτε, θ' ἀποδείξω εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ὁ κύριος Λουβοᾶ εἶνε ἀχρεῖς καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνὴρ ἔντιμος. Κατὰ ποῖαν ὥραν θὰ ἐκκινήσωμεν;

— Τὴν ἐνάτην ὥραν, ἅμα πᾶσι ἡ δεκάτη τρίτη βόμβα.

— Καιρὸς εἶνε λοιπὸν νὰ κάμωμεν τὰς δεούσας προετοιμασίας καὶ οἱ ἄνδρες μὰ νὰ γευματίσουν καλὰ, διότι δὲν θὰ ἐγγίσουν τροφὴν ἕως τὸ βράδυ.

Καὶ ὁ Γεράρδος ἐκινήθη ὥς νὰ ἤθελε νὰ μεταβῇ καὶ νὰ δώσῃ διαταγὰς. Ἀλλ' ὁ Ρυβαντέλ τὸν ἐκράτησεν ἐκ τῆς χειρὸς.

— Δὲν δύνασαι, τῷ εἶπεν.

— Διατί;

— Εἴσαι ὑπὸ περιορισμὸν καὶ ἀξιωματικὸς διατελὼν ὑπὸ περιορισμὸν δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ.

— Ὡ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ὠχρῶν ὑπὸ περιορισμὸν! . . . σήμερον; . . . μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας μόνον, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἀκόμη ἀργότερον, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ συγκεκινημένος.

— Ὑπὸ περιορισμὸν! ἐνῶ ὁ λόχος μου θὰ βαδίσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐγὼ νὰ μείνω! . . . εἶνε ἀδύνατον, στρατηγέ!

Ὁ Ρυβαντέλ ἐτήρησε σιγὴν.

— Οἱ ἐπίλεκτοι θὰ πολεμήσουν· οἱ

Ἐλθετοί, οἱ σωματοφύλακες, τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν καὶ ἐγώ, μόνος ἐγὼ νὰ μείνω εἰς τὴν στρατοπέδον!.. Ἀλλὰ διατί, ἀφοῦ δὲν ἔπραξα τίποτε;

— Φίλτατε Λαθερινῇ, ἡσύχασε!..

— Καὶ εἰς τὸν Λουβοῶ ὀφείλω αὐτὴν τὴν αἰσχύνην, αὐτὸ τὸ ἄτιμον ὄνειδος!..

— Φίλε μου! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Ἀ! νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνεβόησεν ὁ Γεράρδος σφίγγων τὴν πυγμὴν. Ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ σκληρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

Ὁ Ἰασπίνος ὁρμήσας ἐσφράγισε τὸ στόμα τοῦ κόμητος διὰ τῆς χειρὸς· ὁ Ρυβαντέλ τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Ἀλλ' ὁ Γεράρδος ἀπαλλασσόμενος αὐτῶν ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν συντομώτερον δρόμον ὅπως μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ Λουβοῶ.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος, κρατήσατέ τον, κύριε! θὰ φύγῃ καὶ θὰ συμβῇ κανὲν δυστύχημα. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του ὅπου βλασφημᾷ.

Ἐφάνησαν ἤδη πλησιάζοντες δειλῶς κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως μετὰ πλείονος θάρρους οἱ στρατιῶται καὶ οἱ θεράποντες ποτηθέντες ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ Γεράρδου καὶ τῶν φοβερῶν λόγων, οὓς ἐπρόφερον.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! τῷ εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, σὲ ἤκουσαν ἴσως. Πρόσεξε!.. ἂν δὲν συλλογίζεσαι τὸν ἐαυτόν σου, συλλογίσου τουλάχιστον ἐμέ. Ἐχω διαταγὴν νὰ σὲ περιορίσω εἰς τὴν σκηνὴν σου. Θὰ μὲ κατηγόρουν ἔπειτα ὅτι σοῦ κάμνω χάριν.

— Ἐχετε διαταγὴν;.. ἐφέλλισεν ὁ Γεράρδος.

— Κύτταξε, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, μοῦ ἔδωσαν καὶ ἵππεῖς διὰ νὰ σὲ φυλάττουν.

— Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ τελευταῖον φιλοφρόνημα! ἐψιθύρισε ὁ ἀτυχὴς νέος, οὐ ἡ μορφή ἐγένετο πελιδνή. Διαταγὴ νὰ μὲ φυλάττουν... ὡς νὰ ἤμουν κακοποιὸς ἢ προδότης... ἐγὼ!.. Μὴ φοβῆσαι στρατηγέ... εἰμαι καταβεβλημένος, οὐδὲν δύναμαι πλέον νὰ πράξω... ἐτελείωσεν!

Καὶ ὁ νέος ἀπεχώρησε κλονούμενος καὶ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾷς ἑδρας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς του μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς, μὲ τὸ πνεῦμα συγκεχυμένον, μὲ τὰ ὄμματα ἀπλανῆ. Ἡ πόρπη τοῦ τελαμῶνός του διερράγη καὶ τὸ ξίφος προσέκρουσε κατὰ τῆς σιδηρᾶς βάσεως μιᾶς τραπέζης μετὰ πενθίμου ἀπηχήσεως.

Ὁ Ρυβαντέλ, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἡσπάσθη τὸ ἀκίνητον ἐκεῖνο σῶμα καὶ ἔθλιψε τὰς παγέρας του χεῖρας, συνέστησεν εἰς τοὺς ἵππεῖς νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ κόμητος περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς του καὶ ἀνταλλάξας μετὰ τοῦ Ἰασπίνου λόγους τινὰς συμπαιδείας, ἀπεμακρύνθη περίλυπος.

Ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα χρόνου διήρκεσεν ἡ θλιβερὰ ἐκείνη κατάστασις· ὁ τὸν ἀνδρεῖος καὶ θαρραλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐφάνετο θρηγῶν καὶ ὀλοῦζων ὡς γυνή. Ὁ νευρικὸς τρόμος ἐξ οὗ ἐταρῆσσετο τὸ

σῶμά του ἐκλόνιζε τὰ περίξ ἐπιπλα καὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ Ἰασπίνος ἔντρομος διὰ τὴν τόσῃν λύπην καὶ τὴν ὀδύνην του, προσήυχετο καὶ ἔτρεμεν ἐπίσης εἰς μιάν γωνίαν.

Οἱ φρουροὺντες ἔξωθεν τῆς σκηνῆς στρατιῶται ἔβλεπον μετ' ἀνεκφράστου οἴκτου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἐξωματικὸν τῶν κατεχόμενων ὑπὸ τοιαύτης ἀγωνίας, ἥτις ὡς ὅλαι αἱ ἀγωνίαι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολήξῃ εἰς θάνατον.

Ἐπειτὶ συνέχισα.

FORTUNE BOISGOBBY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐγὼ! θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τὴν ἀδύνατον αὐτὴν ἐπιχείρησιν, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος!

— Ἡ πεποίθησίς σας θὰ ἀλλάξῃ, εἰμαι βεβαία, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα χωρὶς νὰ συγκινηθῇ εἰς τὰς διαμαρτυρίας ταύτας.

— Τὸ ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας, ἐπειδὴ δὲν ἔχω καμμίαν προσωπικῶς ἔχθραν κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Καὶ ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν εὐχομαι τὴν ἀποτυχίαν τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης μου.

Δὲν ἔμπορῶ νὰ λησμονήσω ὅτι ὁ ἀνθρώπος τὸν ὅποιον θὰ ὑπανδρευθῇ εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος.

— Τὸ γνωρίζω, μοῦ τὸ εἶπατε. Δὲν νομίζετε ὅμως ὅτι θὰ τῆς ἀποδεικνύατε περισσότερον τὴν φιλίαν σας ἂν τὴν ἐμποδίζατε ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μέλλον αἰωνίας τύψεις; Ἡ θέσις τῆς δὲν θὰ ἦνε τρομερὰ ἐάν, μετὰ τὸν γάμον τοῦτον, ἐπανήρχετο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐντελῶς δικαιολογημένος, ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ τὸν ὅποιον ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν περιπάθειαν τοῦ πρώτου ἔρωτός της;

Μὴ ἀρνείσθε. Ἐὰν ἀπρηνήθη τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸ ἔκκαμε, διότι ἐπίστευσεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος πράξεως ἀτίμου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐλησμόνησεν. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἀπόντος εἶνε πάντοτε ἐν τῷ νῷ της. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ καὶ διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸ μέλλον σπεύδει νὰ συνδεθῇ ἀναποσπᾶστως.

Εἰμαι γυνὴ καὶ γνωρίζω τὴν γυναικεῖαν καρδίαν.

Ἐστὲ βέβαιος ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἀποκαμουσα νὰ παλαίῃ, παραδίδεται εἰς τὸν γάμον, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην.

Ἐὰν ἀνεγνώριζε βραδύτερον ὅτι τὴν ἡπάτησαν, θὰ κατηράτο καθ' ὅλον τὸν βίον της τὸν δεσμόν, τὸν ὅποιον θὰ ἐπεθύμει νὰ διασπάσῃ.

Ἡ κόμησσα μετὰ τόσῃς ζήσεως ὁμίλει καὶ τόσῃν εὐγλωττίαν ἐξεδήλουν οἱ ὀφθαλμοὶ της, ὥστε ὁ Μάξιμος ἠσθάνετο τὴν συγκίνησιν καταλαμβάνουσιν αὐτόν.

Δὲν εἶχεν ἔτι καταπεισθῇ, ἀλλὰ ἐταράχθη, καθὼς ὁ δικαστὴς ὁ ἀκούων ἱκανὸν δικηγόρον ὑπερασπιζόμενον μέγαν ἔνοχον.

Ταυτοχρόνως δ' ἐλυπεῖτο ὅτι τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο πρόσωπον, ἐπεθύμει τόσῳ πολὺ νὰ τὸν ἰδῇ μόνον διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, τοῦ ὁποίου τὰ συμφέροντα τοσούτω θερμῶς ὑπερήσπιζεν, ἂν καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζεν.

Ναὶ μὲν ἐγνώρισε τὸν πατέρα του ἄλλοτε, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀρκετὴ ἡ δικαιολογία αὕτη, ἵνα ὑπερασπίζηται καθ' ἐκάντων τὸν υἱὸν κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῇ.

Αἰφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

Ὁ Γῶγος ἀφηγήθη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν κόμησσαν, ὁ Γῶγος, τὸν ὅποιον ἐπροστάτευεν αὕτη καὶ τὸν ὅποιον οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κυρίου Δορζέρ κατηγόρουν ὁμοφώνως.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐκεῖνος ὁ μάγκας εἶχεν ἐξομολογηθῇ εἰς τὴν κόμησσαν καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐφάνετο ἡ ἀθώότης τοῦ γραμματέως της.

Ἐὰν ἐγένετο παραδεκτὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη, τότε ἡ διαγωγὴ τῆς κομήσεως ἦτο φυσικωτάτη.

Ἡ κυρία Γικέτα δὲν ἠθέλε νὰ παραδώσῃ τὸν Γῶγον, ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦτο ἔνοχος.

Ὅθεν εὐρίσκετο ἡναγκασμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν τὸ προξενηθέν ὑπὸ τοῦ προστατευομένου της.

Ἐὰν οὕτως ἦσαν τὰ πράγματα, ἡ ἀθώότης τοῦ Ροβέρτου ἦτο καταφανὴς καὶ ἡ κυρία Γικέτα εἶχε δίκαιον θέλουσα νὰ σταματήσῃ τὴν Ἀλίκην καὶ λέγδουσα ὅτι μιάν ἡμέραν ἠθέλε καταρᾶται τῆς μετὰ τοῦ Βινιορὺ ἐνώσεώς της.

Ἡ φιλία ἔχει τὰ ὅριά της καὶ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν φίλον του ὁ Μάξιμος δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κόμησσαν, τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία σχεδὸν τὸν κατέπεισεν.

— Νὰ βασισθῶ λοιπὸν ἐφ' ὑμῶν; τὸν ἠρώτησεν ἀφοῦ τὸν ἀφῆκε νὰ σκεφθῇ μισρόν.

— Μάλιστα, ἀνέκραζεν, εἰπέτε μου τί πρέπει νὰ κάμω!

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσετε κατ' ἀρχάς νὰ ἐπανεύρωμεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν ζητῶ καλλίτερον, ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω πῶς νὰ τὸν εὕρω.

— Θὰ σᾶς εἰπῶ ἐγώ. Μοῦ ὁμιλήσατε περὶ τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐσύστησα εἰς τὸν θεῖόν σας.

Ὁ Μάξιμος μόλις ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ ἀνέμεινε τὴν συνέχισιν.

— Ὁ Γῶγος εἶνε πολὺ εὐφυής, ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ εἰμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ἢ τουλάχιστον νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν αὐ-